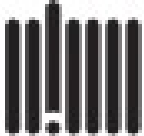

CRISTINA MAZILU

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

Cuprins

Cuvânt înainte · 5
Introducere · 7

CAPITOLUL 1
Reamintire · 29

CAPITOLUL 2
Energia urmează intenția · 63

CAPITOLUL 3
Una suntem · 95

CAPITOLUL 4
E mare Împărăția Mea · 123

CAPITOLUL 5
În simplitate sunt Eu · 161

CAPITOLUL 6
Fii tu, așa te iubesc! · 183

Încheiere · 199
Mulțumiri · 203

Introducere

Stau în grădină, pe pătura galbenă pe care am întins-o pe iarbă. E luna octombrie, astfel că natura a așezat lângă mine un covor mult mai frumos decât orice pătură. Un covor multicolor, cu frunze mari, mici, galbene, portocalii, roșii, unele întregi, altele rupte de vântul puternic care le smulge de pe fiecare creangă. E minunat tot ce văd în jurul mi și astfel simt să mă relaxez și să simt energia pământului, acestui pământ care cunoaște miliarde de oameni, că mine, fiecare cu trăirile sale.

E răcoare, dar nu frig, iar eu sunt îmbrăcată bine, cât să îmi țină de cald. Privesc cerul și mă învăluie recunoștință, pentru fiecare formă pe care o formează norii. Văd copii, văd fețe de oameni, pe care nu-i cunosc, văd forme de animale și chiar și inimi. Mă bucur doar că sunt și mulțumesc pentru această liniște caldă, care aș vrea să țină o veșnicie.

Deodată, parcă aud vocea unui bărbat, care îmi spune blând „*Ține o veșnicie, dacă tu vrei să fie așa.*” Întorc capul,

să verific dacă a vorbit cineva cu mine, poate soțul meu din casă, sau poate vreun vecin. Dar nu e nimeni. Sunt doar eu și frunzele toamnei. Spun că mi s-a părut și îmi continui contemplarea, fără să mai găsesc nicio formă în norii care mă acoperă. Așa că închid ochii și doar respir, simt cum mă încarc din pământul care îmi sprijină corpul. Cu fiecare respirație, mă încarc cu viață.

Și aud iar, parcă și mai clar. „*Îți amintești de mine? Mi-ai dat mâinile să-ți iau durerea de cap, când erai gravidă.*” Deodată, îmi tac gândurile brusc și gândesc, „O, Doamne, nu-mi spune că vorbești cu mine, că și când ai fi om că mine.”

Dar sunt în tine, îmi spune. Știu că știai c-am să-ți vin. Doar m-ai chemat de atâtea ori către tine.

Bine, te-am chemat, dar nu credeam c-ai să vii, sau c-ai să-mi vorbești pe înțeles. De ce acum, dintr-odată?

Am venit negreșit, de fiecare dată, dar nu m-ai auzit tu mereu. Doar am fost lângă tine.

Ah, știam eu, doar nu era să mă lași la greu. Prietenii la nevoie se cunosc. Și sper că nu te superi că glumesc, dar îmi place asta.

Glumești. Când râzi tu, eu râd și mai tare, dar oamenii așteaptă mereu că eu să fiu serios și poate chiar impunător. Eu sunt în interiorul tău, sunt chiar râsul și liniștea care te învăluie.

Mulțumesc, Iubire. Ai venit pentru că știi cât de mult te iubesc, nu?

Am venit să-ți spun ce demult vrei s-auzi. Am venit să te invit să-ți trăiești viața în bucurie, dăruindu-le și celorlalți o bucățică din ce ești tu. Am venit să purtăm o conversație, de care ești conștientă, de această dată, și pe care nu o vei ține doar pentru tine.

Te cunosc dinainte să vii și Până astăzi, la 33 de ani, știu fiecare colțișor din inima ta, mai profund decât îți poți imagina acum. Ești în această înaltă stare de recunoștință și mă auzi clar, îmi înțelegi esența. Știu că a dăruii înseamnă pentru tine împlinire și vreau să te însoțesc pe acest drum pe care te străduiești să îl măiestrești singură.

Nu ai fost niciodată singură, nici atunci când ai crezut că ești. Tu știi la ce mă refer eu.

Bine, dacă nu mi s-ar fi derulat chiar acum încă odată filmul, poate nu aș fi știut, dar acum mi-e clar. Te referi la momentul în care am aflat că a murit fratele meu. Să-l reiau?

Îmi tremurau mâinile pe cartea de alegător, udată de apa Dunării în care s-a înecat el. Îmi plângea sufletul, dar pe fața mea nu se citea nimic, pentru că voiam să o protejez pe mama, care tocmai se scursese pe peretele de pe hol, în fața mea. Și pe tata, care plângea în hohote, chiar zbiera, în bucătărie. Țineam cartea de alegător în mâini

Mulțumesc, Iubire. Ai venit pentru că știi cât de mult te iubesc, nu?

Am venit să-ți spun ce demult vrei s-auzi. Am venit să te invit să-ți trăiești viața în bucurie, dăruindu-le și celorlalți o bucățică din ce ești tu. Am venit să purtăm o conversație, de care ești conștientă, de această dată, și pe care nu o vei ține doar pentru tine.

Te cunosc dinainte să vii și Până astăzi, la 33 de ani, știu fiecare colțișor din inima ta, mai profund decât îți poți imagina acum. Ești în această înaltă stare de recunoștință și mă auzi clar, îmi înțelegi esența. Știu că a dărui înseamnă pentru tine împlinire și vreau să te însoțesc pe acest drum pe care te străduiești să îl măiestrești singură.

Nu ai fost niciodată singură, nici atunci când ai crezut că ești. Tu știi la ce mă refer eu.

Bine, dacă nu mi s-ar fi derulat chiar acum încă odată filmul, poate nu aș fi știut, dar acum mi-e clar. Te referi la momentul în care am aflat că a murit fratele meu. Să-l reiau?

Îmi tremurau mâinile pe cartea de alegător, udată de apa Dunării în care s-a înecat el. Îmi plângea sufletul, dar pe fața mea nu se citea nimic, pentru că voiam să o protejez pe mama, care tocmai se scursese pe peretele de pe hol, în fața mea. Și pe tata, care plângea în hohote, chiar zbiera, în bucătărie. Țineam cartea de alegător în mâini

și mă gândeam „De ce văd toate astea? Sigur trebuie să fie o greșeală, poate e doar portofelul lui.” Deși simțeam că nu este. Am coborât scările cu cei de la poliția navală și îmi repetam neîncetat că totul trebuie să fie o greșeală. Tot drumul spre morga spitalului județean am simțit că Dumnezeu nu mă vede. Cum să se întâmple așa ceva? Cum să treacă mama prin asta? Ce mă fac cu tata? De ce fratele meu? O mulțime de întrebări mă chinuiau și mă simțeam părăsită. De Tine. Că nu mă vezi cât mă chinui și dacă ai fi sus, de ce Te-ai uita la mine, fără să faci nimic?

Pentru că nu eram nicăieri sus, ci eram chiar tăria cu care ai mers mai departe.

Și tăria de atunci cu care am pășit ușa spitalului și a trebuit să-i recunosc trupul. Ce imagine!

Ți-am simțit durerea, Până în cel mai mic detaliu. Și, totodată, știam că de acolo începi să crești. De acolo îți e începutul, conștient de această dată. Ți-am fost alături, că un părinte care își lasă copilul să facă primii pași, chiar dacă știe că acesta vă trebui să cadă, pentru a învăța mersul.

Un început cu confetti, aş spune acum, Doamne, dar știi, de atunci, s-au mai schimbat lucrurile. Cred că acum nu mă mai întreb dacă ești sau nu. Acum știi.

Crezi?

Nu, scuză-mi exprimarea. Sunt sigură. De atunci s-au întâmplat multe și te-am regăsit.

Ah, stai, doar ai spus că acolo mi-a fost începutul. Uite, la asta nu m-am gândit. Mi-a fost începutul care, ce-i drept, a arătat a haos. A fost o perioadă extrem de solicitantă. După moartea fratelui meu, au urmat multe altele. Dar da, de atunci am început să cresc, iar acest lucru se vede astăzi, la mai bine de un deceniu după.

Pe tata îl găseam noaptea dormind prin parcuri, în suferința lui, nefiind conștient cum a ajuns acolo. Consuma atât de mult alcool, că nici el nu mai știa care e drumul spre casă. Nici măcar din instinct nu mai nimerea ușa noastră. Mai apoi, au urmat atacul cerebral al lui și multe alte probleme de sănătate. Și cum să nu plâng, când îmi petreceam zile întregi așteptând medici care să citească analizele, analize pentru care consumam la fel de mult timp. Și asta, pe lângă faptul că mama își pierdea puterile, cu fiecare zi mai mult. Eram și mă simțeam singură. Groaznic. Dar da, timpul a trecut, iar eu am vindecat toate rănilile pe care le-am purtat în mine. Tu m-ai ajutat și știu, am simțit de fiecare dată când mi-ai arătat din nou calea. Cum să nu Te iubesc, uite ce emoții aduci în mine!

| *Cum să nu te iubesc, când ești așa minune?!*

Îți mulțumesc, Doamne, pentru fiecare moment când mi-ai stat alături. Chiar și atunci când nu mai credeam în Tine. M-am separat de mine, am trăit în iluzie, dar că să

știu astăzi cine sunt. Și... ce însemni Tu pentru mine. Sper că știi.

Nu am cum să plec. Niciodată. Odată ce în tine se află esența mea. Tu știi acum și de ce vorbești cu mine, știi că acum e momentul. Până acum am stat doar în stânga ta, așa cum îți place ție să spui, dar de azi vreau să creăm împreună. Ți-ai pășit pe calea de aur și eu odată cu tine.

Știu. Am fost surprinsă că ai venit acum, dar știam că ești și știam c-ai să vii curând mai aproape de mine. Simt că Suflul sacru din interiorul meu mă trage cu atâta putere, mai puternic decât orice dorință a vieții de zi cu zi. Mai puternic că orice am dorit să fac toată viața. Mă strigă menirea cum nu am simțit niciodată Până acum. Știu că am multe de îndeplinit și că voi primi îndrumare. Că ești cu mine și că te voi vedea din ce în ce mai clar. Chiar acum când țin ochii închiși și corpul mi se relaxează pe pătura galbenă. Știu toate astea, doar mi le-ai șoptit Tu, de atâtea ori. În atâtea momente.

Mai ții minte când te-am simțit pentru prima dată? Atunci am fost surprinsă, cu adevărat.

Da, momentul din timpul sarcinii.

Da, exact atunci. Îmi amintesc perfect fiecare secundă. Aveam destule provocări, ce îmi țineau mintea ocupată. Mi-era frică permanentă pentru ziua de mâine. Frici

existențiale, legate de lipsa banilor. Și asta, pe lângă sarcina care venea cu simptomele ei, făcea să mă doară capul în permanență. Și ce durere. Cu nimic nu trecea, așa o jale era pe mine. Ei și m-am așezat pe pat și mi-am pus mâinile pe cap. Am început să plâng și Ți-am spus să m-ajuti, că nu mai știu singură drumul.

Deodată, am simțit că mâinile mi se măresc. Am simțit o putere mare, în același timp blândă, care prelua controlul asupra acestora și deși știam că sunt mâinile mele, le-ai controlat Tu. Nici nu am putut să le mișc, când am încercat. Ți-am spus „Ai venit, astea nu sunt mâinile mele.” Mi-ai dat putere, m-ai umplut cu o forță pe care nici nu o pot explica, mi-ai dat viață din nou, totul într-o clipă. Și durerea de cap, ce să mai spun că era deja amintire?! Era un detaliu.

Te-am simțit pentru prima dată atunci, iar pe acel moment nu am cum să-l uit vreodată. Intensitatea a ceea ce am simțit nu se poate explica niciodată în condițiile umane cu care sunt obișnuită eu în viața de zi cu zi. De atunci te-am simțit de multe ori, câteodată mai puternic, câteodată mai puțin, în funcție de moment și ocazie.

De altfel, de fiecare dată când Te chem, Te văd în jurul meu în lumină, în stânga, dreapta, te simt Până în cele mai adânci părți ale ființei mele. Știu, știu că nu mi se pare.

Ai experimentat vidul, copilă. Acesta a fost și momentul care te-a adus mai aproape pe Mine, de tine. Ai simțit că nu mai poți face nicio mișcare în viața ta, în nicio direcție, astfel că te-ai eliberat de dorința de control.

Am dominat toată viața mea, așa am fost obișnuită. Să aleg și să fac exact așa cum doresc, iar acum am simțit cum e să fii legat la mâini, să nu poți face nicio mișcare.

Am făcut tot ce am putut, am luptat, am fugit, chiar m-am prefăcut căzută, Până am înțeles că nu pot face nimic. Și nu am mai avut nicio reacție. Da, ți-am lăsat Ție viața mea și luptele mele cu banii, cu nesigurăța financiară care mi-a mâncat zile.

Am hotărât că nu mai vreau să trăiesc așa, e un chin permanent, care oricum nu aduce ce doresc eu. Am simțit în fiecare zi că acestea sunt lecții pe care trebuie să le înțeleg și accept, exact așa cum sunt. Și de aici am început să respir, am înțeles că tocmai convingerile mele limitative privind finanțele m-au adus aici.

Banii mi s-au părut întotdeauna murdari și na, i-am avut doar când am făcut lucruri „neortodoxe”. Am crezut că binele se face pe gratis și na, nu venea nimic înapoi, pentru că eu nu ceream nimic.

Am crezut că bani au doar oamenii răi și doar nu oi vrea să fiu și eu așa?! Și așa mai departe. Dar da, acest vid despre care spui Tu, această perioadă în care m-am simțit legată la mâini, în care am ajuns la ruină financiară, în care în „casa mea” se făceau percheziții, m-a trântit atât de mult de podea, Până am ajuns să-mi văd singură rănilor, convingerile și lucrurile care m-au adus aici. Tot pe-acolo îmi e situația și acum, dar acum nu mai doare. Acum ți-

am trimis totul Ție, iar ce vine, aia vine, nici nu am vreo preferință. Prefer să fiu copilot în acest proces de creație.

Asta înseamnă capitulare, iar tu te-ai descurcat de minune. Ai pășit în fluxul natural al vieții, acela în care știi că totul este deja aici și nu e nevoie să faci nimic pentru a merge mai departe. Doar să curgi cu fluxul. Din nou, așa te-ai apropiat de Mine. Pentru că mi-ai permis să-ți vorbesc, să mă porți liberă, fără a mai încerca să-ți astupi urechile.

Uite-Mă, vorbind prin tine. Știi de fiecare dată când o fac sau cu cine.

Nu mereu, câteodată mai trec cu vederea. Dar mă mir și eu ce cuvinte pornesc din mine. Spre exemplu, te-am visat că mi-ai arătat 3 persoane, păreau toți bărbați, și mi-ai spus că vor veni către mine, pentru a le reaminti ceva ce au uitat.

Pe primul l-am recunoscut și cred că mi-am îndeplinit misiunea. Prin scrierile mele am adus motivația de a scrie unei persoane pasionate de literatură. Familie de profesori și învățători, ale cărui cuvinte ung inimi, dar care au uitat să facă ce știa mai bine, și anume să scrie. Asta pentru că își pierduse pofta vieții. Și-a reamintit-o. Dar Până să înțeleg că vorbești Tu prin mine, nu mi-a fost foarte clară situația.

Dar tu ești Eu. Poate nici nu trebuia să fie clară, pentru a-ți atinge scopul.

De aceea mă rog, să mă îndrumi, de fiecare dată.

Nu te voi îndruma, vom „lucra” împreună.

Acum fii și te bucură. Vom vorbi și mâine.

Te iubesc, te port cu mine.

Am deschis ochii și am privit iarăși cerul. Aerul mi se părea atât de clar în fața ochilor, aproape că ochii mei puteau să-i vadă densitatea. Particule fine se mișcau oriunde îmi duceam privirea, că și când ar fi fost o strălucire continuă, o ploaie de praf de zâne, oriunde îți îndrepti atenția. Deși corpul meu încă se odihnea pe pământul tare, eu mă simțeam atât de ușoară. Mai ușoară că niciodată, parcă pluteam, mișcându-mă odată cu vântul. Am închis la loc ochii și am mai stat așa, în această liniște intimidantă. M-am lăsat liberă zborului pe care ființa mea îl adora, trăindu-l prin toate simțurile mele. Mi-am pus mâinile pe umeri și am spus „Te iubesc, Cristina! Câte ai făcut pentru mine.”

Deodată, tot corpul mi-a vibrat de parcă mi-ar fi fost atins cu o pană totodată scuturându-mă fin și zâmbind pe măsură, în timp ce aerul rece m-a atins iarăși cu mâinile vântului.

Mi-am dus mâinile la picioare pentru a reveni în momentul prezent și am stat așa încă vreo câteva minute, timp în care pierdeam din ușurința norilor și reveneam încetișor pe pătura galbenă. Zvâcnitul frunții m-a anunțat că sunt pregătită să revin, să mă ridic și să continui să mă bucur de viață.